

[Victor Larsen.]

Arbejdsgiveren til i alle Tilfælde at skulle opgive Lønnen for Medhjælp, ogsaa naar det drejer sig om midlertidig og sæsonmæssig Medhjælp, thi ogsaa denne Bestemmelse er meget rigoristisk. Man kunde dog tænke sig den begrænset derhen, at der blev Tale om et Mindstebeløb i Lønudbetalingen. Hvis f. Eks. en Villaejer har 1 Snekastningsdag om Aaret, saa er det vel alligevel lidt stærkt, at paagældende skal opgive Lønudbetalingen til de skatteliggende Myndigheder, og det skal han jo efter det foreliggende Forslag. Det er, saa vidt jeg kan se, Spild af Papir baade for Arbejdsgiveren, der skal opgive den udbetalte Løn, og for Myndighederne, der skal modtage Opgivelsen.

§ 14 indeholder en Regel, hvorefter Revisorer, Regnskabskonsulenter, Sagførere og andre, som bistaar en Skatteyder, kan straffes, hvis det viser sig, at den paagældende Skatteyder har opgivet forkert. I Almindelighed maa man sige, at hvis de, der har hjulpet til, har vidst Besked med, at der her forelaa Skattesnyderi, saa er det ikke noget at sige til, at de ogsaa idømmes Straf; Forslaget gaar jo oven i Købet ud paa kvalificeret Straf, saaledes at de straffes haardest, der i særlig Grad burde vide Besked. Som Helhed er det sikkert en rigtig Bestemmelse, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at den kan medføre Komplikationer, som man rimeligvis ikke har tænkt sig. En Sagfører, der hjælper en Klient, vil jo let med denne Lov *in mente* kunne gøre en Bemærkning om, at han kun har opgivet, hvad der er opgivet ham, og at han altsaa ikke har noget videre Ansvar for Angivelsens Rigtighed, men hvad nu med en Revisor? Hvis det nu i en Sag, der er 10 Aar gammel, viser sig, at der har været Skattesnyderi, hvorledes er saa i Grunden Stillingen for den Revisor der har haft med det paagældende Regnskab at gøre? Han maa jo — det maa han i alt Fald, hvis han er statsautoriseret Revisor — attestere forskelligt. Jeg tror, at med Hensyn til Lageropgørelser o. lign. har han allerede straks Adgang til et Forbehold, men han har ogsaa, synes jeg, i høj Grad Grund til at kræve Forbehold, hvis de Oplysninger, han har faaet, er forkerte. Det er dog ikke givet, at han vidste nogen som helst Besked om, at der forelaa Skattesnyderi.

Jeg tror, at man, inden man gaar til en Lovfæstelse af disse Bestemmelser, maa overveje, hvorledes de skal udformes. Jeg synes ikke, det vilde være urimeligt, om man forhandlede med de Mennesker, der her kan komme i Betragtning, f. Eks. med

Revisorforeningen, om en Omformning. I sin Grund er Betragtningen rigtig, men der er ingen Tvivl om, at visse Direktiver burde fremskaffes, for ellers vil det sikkert vise sig, at man er kommet ud i noget, som man aldeles ikke ønsker at komme ud i.

Jeg kan altsaa slutte med at sige, at der vel er Ting, vi ønsker at se paa i et Udvalg, ogsaa Ting, hvis Berettigelse og Nødvendighed vi maa overbevises om, men vi kan tilsige vor Medvirkning til Gennemførelsen af Bestemmelserne, der tilsigter at straffe Skattesnyderi og at faa de virkelige Indkomster og Formuer frem med tilbørlig Hensyntagen til Landets Skatteydere.

Robert Mikkelsen: Bestemmelserne om Kontrol med Selvangivelser og Straf for urigtige Selvangivelser er helt afgørende for, hvordan Skatterne i Praksis fordeles. De Skalaer, som Skatten fastsættes efter, er jo indrettet saadan, at de store Indtægter, som lettest kan bære Skatten, beskattes stærkere end de smaa. Men dette System svigter i vidt Omfang, fordi Ligningen ikke er effektiv, fordi en stor Del af Skatteyderne ikke betaler Skat af hele deres Indtægt eller Formue. Det er en kendt Sag, at mange betaler alt for meget i Skat i Forhold til, hvad en ligelig Fordeling af Byrderne vilde medføre. Pengelovene fra sidste Sommer gav et overbevisende Billede heraf. Nogenlunde nøjagtige Beregninger over, hvor meget det drejer sig om om Aaret, har man naturligvis ikke, men der findes dog sagkyndige Skøn, som bygger paa et ret omfattende Materiale, og de kommer paa Beløb mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Milliard om Aaret. Saa store Beløb har altsaa en Del af Skatteyderne maattet betale, fordi en anden Del af Skatteyderne unddrager sig deres Forpligtelser.

Det er ogsaa en kendt Sag, at der er bestemte Befolkningsgrupper, hvis Indtægter meget let kan kontrolleres, og som derfor maa betale fuld Skat. Det gælder f. Eks. Tjenestemænd, Arbejdere, Kontorfolk og Funktionærer. Det er store Grupper, og det er gennemgaaende Mennesker med mindre Indtægter, og denne Kendsgerning viser tilstrækkeligt, at de, der unddrager sig Beskatningen, for en væsentlig Del er Mennesker med de større Indtægter, altsaa dem, der bedst kunde bære den.

Der er ikke nogen Tvivl om, at en effektiv Ligning vilde løse en stor Del af vore finansielle Problemer. En effektiv Ligning vilde bl. a. give økonomisk Mulighed for de paakrævede Ændringer i Fradragsreglerne og for en Forhøjelse af Grænsen